

't Beeldeken.

Een vreeselijke rilling deed haar poover lijfje schudden. Zij keek verwilderd naar haar huilende kinderen; verwilderd naar 't deemoedig gezicht van den dokter, en plotseling begreep ze 't, begreep ze dat hij dood was. . . .

* * *

Tranen en nog tranen, wanhopig zuchten en wanhopig handenwringen, uren en uren stom-roerloos, als verpletterd zitten staren, onder 't gruwelijk leed, en dan toch weer de nuchtere werkelijkheid: werken, eten, drinken, slapen, in onverbidde lijke voorzetting van 't alledaagsche leven. . . .

't Beeldeken had een broer, en haar overleden man had een zuster, de eerste gehuwd, de andere weduwe, beiden wonend op ver afgelegen dorpen, en Reinildeke, 't oudste dochttertje, schreef aan haar oom en aan haar tante 't droevig nieuws.

„Lieve Onkel en lieve Tante,

Ik neem de pen in de hand om u het droevig nieuws te laten weten als dat vader gisteren plotseling overleden is. Hij was al eenige dagen ziek, maar wij hoopten dat het toch nog zou beteren, toen hij al met ne keer gepakt werd aan zijnen asem, en geen woord meer en kon spreken. Mijnheer de paster heeft nog op tijd kunnen komen om hem de Heilige Olie te geven, maar als mijnheer den dokter kwam was vader al dood. Wij zijn in groot verdriet, lieve Onkel en lieve Tante, en verhoppen dat gij naar de begraafing zult komen, die overmorgen om half tien plaats hebt.

In naam van moeder, uw verkleefde nichtje
REINILDEKE VAN DALEN."

Ook aan den eigenaar werd geschreven:

„Mijnheer den Baron,

Ik neem de pen in de hand om u de complimenten te doen van moeder als dat vader gisteren plotseling overleden is. Wij zijn in groot verdriet en moeder hoopt dat zij u weldra zal zien om van u te weten wat haar nu in haren droevigen toestand te wachten staat. De begraafing van onzen vader zal

plaats hebben overmorgen om half tien, met eene gezongene mis, in de parochiale kerk.

Uwe verkleefde onderdanige
REINILDEKE VAN DALEN.

In naam van moeder."

* * *

Op den ochtend der begrafenis kwamen 't Beeldeken's broeder en haar schoonzuster samen met den eersten trein aan. De vrouw was diep bedroefd en huilde, de man, meer verrast dan bedroefd, vroeg met een sarrende halsstarrigheid naar allerlei bijzonderheden: hoe of die ramp dan toch zoo plotseling gekomen was, waarom men zus en zoo niet had gehandeld, waarom men hem niet eerder had gewaarschuwd. Dan wilde hij de doodkist zien, waarin de tuinman reeds was neergelegd, en daar hij zelf schrijnwerker was van zijn stiel, keek hij critizeerend naar de kwaliteit van 't hout en 't soort van maaksel, aanhoudend afkeurend en vittend, vooral luid verontwaardigd toen 't Beeldeken hem snikend zei wat zij er voor betaald had.

„Wätte! zes en dertig fran veur azeu nen bak van 'n kiste! Zijn ze nie beschoamd van da te durve vroagen! Nondedzju! 'K weinsche da 'k euk zulke deudkisten mocht moaken veur zes en dertig fran. Ze meugen d'r mij azeu heul 't joar deure loate moaken, van den ieste Zjanuoari tot den ien en dertigsten December, veur zes en dertig fran per kiste. Peuh! . . .” en minachtend gaf hij een trapje op het ruw geverfde hout.

Dan kwam een andere, gewichtiger zaak te berde. Wat of haar nu te doen stond, alleen en weduwe met drie kinderen?

Haar broeder vroeg haar of zij iets gespaard hadden.

„Iets, moar weinig, 't leven es zeu diere.” zuchtte 't Beeldeken.

„Hier 'n zilt-e toch in gien geval meugen blijven,” meende de broeder.

De schoonzuster meende van wel. Theofiel had toch zoo menigvuldige jaren trouw zijn werk gedaan; zou de baron dan geen compassie hebben met zijn arme weduwe en kinderen?

„Compassie genoeg,” antwoordde de pessimistisch-gestemde broeder, „moar 't irste van al es da ge mee compassie gien boter-